

Chương 2

Wulf vẫn nghĩ về cô gái xa lạ kể cả khi lái chiếc Expedition màu xanh đậm vào ga-ra để năm chiếc xe của anh. Anh nhú mày khi thấy chiếc Hummer đỏ đỗ ở phía đằng xa, rồi tắt máy.

Chris làm cái gì ở nhà thế nhỉ? Lẽ ra cậu ta phải qua đêm ở nhà bạn gái chứ?

Wulf vào trong mới nhận ra Chris đang ở trong phòng khách lắp ráp thứ gì đó rất lớn. Nó có tay kim loại và những thứ khác khiến anh nhớ tới một con rô-bốt được thiết kế tệ hại.

Mái tóc đen lượn sóng của Chris xõa lòa xòa phía trước như thể cậu ta đã vò đầu bứt tai trong cơn bực bội. Khắp phòng là những mảnh ghép và giấy tờ bừa bãi, còn có cả một đồng dụng cụ.

Wulf thích thú nhìn cảnh Chris vật lộn với cái cột kim loại dài ngoằng mà cậu ta đang cố lắp vào phần đế.

Trong lúc cậu làm việc, một cánh tay rơi ra và đập trúng đầu cậu.

Chỉ thế một tiếng, cậu ta thả cái cột xuống.

Wulf cười vang lên. “Lại xem QVC đây hả?”

Chris xoa đầu trong lúc đá chân vào đế. “Đừng có động vào em, Wulf.”

“Này chàng trai,” Wulf nghiêm khắc, “ăn nói cẩn thận đấy.”

“Vâng vâng, sợ chưa kìa,” Chris nhả nhó. “Em đang háo hức vì sự hiện diện khủng bố, phi phạm của anh đây. Không thấy em đang run lẩy bẩy sao? Ồi, á, ời.”

Wulf lắc đầu với chàng Hộ vệ. Cậu ta chẳng có chút khiếu hài hước nào. “Tôi biết ngay lẽ ra tôi nên mang cậu ra bìa rừng lúc mới còn là đứa trẻ đỏ hồng, và bỏ lại đó cho chết quách đi.”

Chris chế nhạo “Ồi chà, chuyện cười của gã Viking hư hỏng kìa. Em thực sự ngạc nhiên khi bố em không trưng em ra trước mặt anh lúc mới sinh để anh kiểm duyệt. May là anh không thế nhỉ?”

Wulf trừng mắt với cậu ta - không phải anh cho rằng như thế là tốt. Chỉ là do thói quen thôi. “Chỉ vì cậu là người cuối cùng mang dòng máu của tôi không có nghĩa tôi phải chịu đựng cậu đâu nhé.”

“Vâng, em cũng yêu anh lắm, Chàng To Con ạ.” Chris quay lại với dự án lắp ráp của mình.

Wulf cởi áo khoác ra, rồi vắt lên lưng ghé bành. Tôi thề là tôi sẽ cắt thuê bao truyền hình cáp nếu cậu còn tiếp tục trò lắp ráp này. Tuần trước là máy đẩy tạ và máy tập chèo. Hôm qua là máy cạo râu còn hôm nay lại cái này. Cậu nhìn thấy đồng rác trên tầng áp mái chưa? Trông như hội chợ đồ cũ ấy.”

“Cái này khác.”

Wulf đảo mắt. Anh từng nghe câu này rồi. “Mà nó là cái quái gì thế hả?”

Chris vẫn không dừng lại và tiếp tục lắp lại cánh tay. “Đèn mặt trời. Em nghĩ anh có thể đã chán làn da nhợt nhạt nhão nhoét của mình rồi.”

Anh nhìn cậu ta vẻ giễu cợt. Nhờ dòng máu xứ Gaul đặc trưng với làn da sậm màu của mẹ, Wulf không đến nỗi trắng bệch, nhất là khi anh đã không được tắm nắng suốt một nghìn năm rồi. “Christopher, tôi tình cờ là người Viking sống ở giữa mùa đông lạnh giá Minnesota. Lãnh thổ Bắc Âu vốn không thích hợp để có làn da rám nắng. Cậu nghĩ tại sao chúng tôi lại tiến công xuống châu Âu chứ?”

“Bởi vì ở đó sẽ giúp các anh có làn da rám nắng?”

“Không, bởi vì chúng tôi muốn rã đông.”

Chris nhăn mày. “Chờ đây, anh sẽ phải cảm ơn em vì món đồ này cho mà xem.”

Wulf bước qua đồng sắt vụn. Trong lúc cậu ở đây nghịch ngợm cái thứ này ấy hả? Tôi tưởng tối nay cậu có hẹn.”

“Phải, nhưng hai mươi phút sau khi em tới chỗ Pam, cô ấy đã đòi chia tay.”

“Sao lại thế?”

Chris quay sang nhìn anh với ánh mắt sung sĩa. “Cô ấy cho rằng em buồn ma túy.”

Wulf hoàn toàn bất ngờ bởi thông tin này. Chris cao chưa tới một mét tám mươi, dáng người lênh khênh và khuôn mặt vô cùng thật thà.

Điều “phạm pháp” khủng khiếp nhất cậu ta từng làm là một lần đi qua ông già Noel tại Nhà thờ thiện nguyện mà quên quên tiền ủng hộ.

“Sao cô ấy lại nghĩ vậy?” Wulf hỏi.

“Xem nào, em hai mươi một tuổi, vậy mà lái xe Hummer chống đạn thừa riêng trị giá cả hai trăm năm mươi nghìn đô, lại còn bổ sung thêm lốp và cửa sổ chống đạn nữa chứ. Em sống ở một dinh thự lớn cách xa trung tâm bang Minnesota, đi đâu ra ngoài cũng có hai vệ sĩ bám đuôi. Giờ giấc hoạt động thì lung tung. Tại vì anh cứ hay nhắn tin cho em tới ba bốn lần mỗi khi em hẹn hò với cô ấy, rồi chỉ bảo em làm cho người ta có bầu để anh còn nhanh chóng có người kế vị. Cô ấy còn tình cờ nhìn thấy mấy món đồ chơi khủng bố mà em đi lấy hộ anh ở kho chứa vũ khí nữa.”

“Mấy thứ đó có sắc lăm đâu nhỉ?” Wulf cắt ngang. Chris chưa bao giờ được phép đụng đến mấy món thực sự khủng bố. Tên ngổ này dễ cắt trúng bản thân mình lắm.

Chris thở dài, tăng lờ câu hỏi của anh rồi tiếp tục tuôn trào. “Em đã cố thanh minh với cô ấy rằng em giàu có tự thân thôi, em thích sưu tập dao kiếm, nhưng cô ấy không chịu nghe.” Cậu liếc nhìn Wulf dữ dằn. “Nhiều khi công việc này tẻ hết sức. Em nói thật đấy.”

Wulf dễ dàng thoát khỏi cơn thịnh nộ của cậu chàng. Chris lúc nào cũng cáu kỉnh với anh, nhưng vì anh đã nuôi dưỡng cậu ta từ lúc cậu ta mới lọt lòng, hơn nữa, Chris thực sự là hậu duệ cuối cùng còn sống của anh, Wulf đặc biệt nhẫn nại với cậu ta. “Vậy thì bán con Hummer đi, mua một con Dodge ấy, rồi chuyển vào sống trong xe móc.”

“Phải rồi. Nhớ lúc em đổi con Hummer lấy con Alpha Romeo hồi năm ngoái chứ? Anh đã đốt nó và mua cho em một con Hummer mới tinh, rồi còn dọa sẽ nhốt em trong phòng với một ả gái gọi nếu em còn làm thế lần nữa. Còn về những lợi ích ngoài công việc... Anh đã bao giờ thèm nhìn quanh chỗ này chưa? Chúng ta có hẳn một bể bơi trong nhà, lắp hệ thống nước nóng, một rạp chiếu phim âm thanh nổi, hai đầu bếp riêng, ba hâu phòng và một gã chuyên thu dọn bể bơi mà em suốt ngày sai vặt, chưa kể đến hàng đồng đồ chơi khác. Em sẽ không bao giờ rời khỏi trốn thần tiên như Disneyland này. Đây là phúc lợi duy nhất em thấy chấp nhận được. Ý em là, khôn nạn thật, nếu cuộc sống của em trở nên tẻ hại, không đời nào em sống thàng một cái xe móc. Mà với tính cách của anh thì anh sẽ ép em đỗ xe ngay trước cửa nhà với cả đồng vệ sĩ canh gác chỉ để đề phòng em bị xước móng tay.”

“Thế thì tôi sẽ đuổi việc cậu”

“Đập chết em đi.”

“Cậu không phải kiêu tôi thích đập.”

Chris ném cờ-lê về phía đầu anh.

Wulf tóm gọn lấy nó rồi thả xuống sàn. “Tôi sẽ không bao giờ gả được cậu đi đúng không?”

“Khí thật! Em mới qua tuổi kết hôn thôi. Em còn cả đồng thời gian để sinh con để chúng nhớ được anh, được chứ? Ghét thật, anh còn tệ hơn cả bố em. Nghĩa vụ, nghĩa vụ, nghĩa vụ.”

“Bố cậu chỉ mới...”

“Mười tám khi lấy mẹ em. Vâng, em biết. Anh nói chuyện đó ba hay bốn lần một giờ thôi.”

Wulf lơ cậu đi khi tiếp tục tranh luận. “Tôi thề cậu là người duy nhất tôi biết đã lỡ qua giai đoạn dậy thì của thiếu niên nam. Chắc có vấn đề rồi”.

“Em không đi khám sức khỏe nữa đâu,” Chris hét. “Em chẳng bị làm sao cả, khả năng “chuyện đó” cũng bình thường, chỉ có điều em muốn làm quen, tìm hiểu một cô gái trước khi lột đồ trước mặt cô ta.”

Wulf lắc đầu. “Chắc chắn cậu mắc bệnh nghiêm trọng rồi.”

Chris chửi anh bằng tiếng Bắc Âu cổ.

Wulf bỏ qua câu chửi tục tĩu. “Có lẽ chúng ta nên tìm người để thuê. Hoặc mua luôn cả ngân hàng tình trùng.”

Chris găm gù sâu nơi cổ họng, rồi đổi đề tài. “Tối nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Trông anh có vẻ khó chịu hơn lúc rời đi. Mấy tên báo đen lại kiếm chuyện với anh ở câu lạc bộ hả?”

Wulf nhăn nhó khi nghĩ tới bây báo đen Katagana làm chủ câu lạc bộ anh đến tối nay. Bọn họ gọi cho anh trước để bán người của họ nhìn thấy một đám Daimon không rõ lai lịch xuất hiện trong thành phố. Bọn này chính là nhóm đã gây chuyện với bây báo vài tháng trước.

Hộp đêm Inferno là một trong số rất nhiều nơi trú ngụ cho các Thợ săn đêm, Thợ săn thú và Apollite trên thế giới này. Ở những nơi này, họ không sợ kẻ thù tới tìm. Đám người thú thậm chí còn chấp nhận ở chung với lũ Daimon chừng nào chúng không ăn thịt luôn người của họ hoặc mang tới rắc rối cho họ.

Dù Thợ săn thú thừa sức tiêu diệt Daimon, nhưng luật lệ không cho phép họ làm vậy. Suy cho cùng, họ là anh em họ với đám Apollite và Daimon, nên giết chóc lẫn nhau không mang lại kết quả tốt đẹp gì. Tương tự, họ cũng chẳng quá thích thú với đám Thợ săn đêm luôn tiêu diệt lũ anh em của mình. Họ chỉ hợp tác khi phải làm thế, hoặc khi thấy có lợi cho mình, còn không thì hai bên đều giữ khoảng cách tối đa.

Ngay khi Dante thông báo lũ Daimon đang tiến vào hộp đêm, anh ta đã nhấn cho Wulf để báo động.

Nhưng đúng như Chris đã nói bóng gió, bây giờ không thân thiện lắm với bất kì thợ săn đêm nào ở lại chỗ họ quá lâu.

Lôi đồng vũ khí ra khỏi quần áo, Wulf trả chúng về giá treo trên tường. “Không,” anh đáp, trả lời câu hỏi của Chris. “Bây giờ vẫn ổn. Chỉ là tôi cứ tưởng sẽ gặp đám Daimon này đánh đám ra trò hơn.”

“Tiếc quá,” Chris thông cảm.

“Ừ, tôi cũng thấy thế.”

Chris dừng lại, với cái vẻ mặt ấy, Wulf có thể đoán ra cậu chàng đã bỏ qua cơn tức giận ban nãy với anh và cố làm anh vui lên. “Anh muốn luyện tập chút không?”

Wulf khóa vũ khí lại. “Sao phải bận tâm chứ? Tôi đã không gặp được trận đấu nào tử tế gần một trăm năm nay rồi.” Cảm thấy khó chịu bởi suy nghĩ ấy, anh xoa tay lên mắt vì bị chói bởi ánh đèn rọi ra từ chỗ Chris. “Có lẽ tôi sẽ đi chọc tức Talon một lúc.”

“À này!”

Wulf quay lại nhìn Chris.

“Trước khi đi, anh nói ‘thịt nướng’ đi.”

Wulf rên rỉ bởi phương án cổ vũ cuối cùng của Chris. Đó là câu nói đùa mà Chris hay nói để làm anh khó chịu khi cậu ta còn nhỏ. Nó bắt nguồn từ giọng nói Bắc Âu cổ du dương của anh, nhất là khi anh nói một số từ như là từ “thịt nướng” chẳng hạn.

“Không hay ho đâu, tên lém ả. Tôi không phải người Thụy Điển.”

“Phải, phải. Thôi mà, anh nói giọng kiểu đều bếp Thụy Điển đi.”

Wulf găm gù. “Lẽ ra tôi không nên cho cậu xem phim Những chú rối vui về¹.” Nhất là, anh không nên giả giọng đầu bếp Thụy Điển khi Chris còn nhỏ. Chỉ khiến cậu ta lấy cớ làm anh phát cáu thôi.

Nhưng dù sao, họ cũng là gia đình, ít ra Chris đang cố làm anh vui. Dù không thành công mấy.

Chris làm ra âm thanh khó chịu. “Tốt thôi, ông già Viking hom hem ả. Mà này, mẹ em muốn gặp anh đây. Lần nữa.”

Wulf rên rỉ. “Có thể bảo bà ấy hoãn sang mấy bữa khác được không?”

“Em có thể thử, nhưng anh biết bà ấy rồi đấy.”

Phải. Anh đã biết mẹ Chris hơn ba mươi năm rồi.

Không may là, bà ấy chẳng nhớ ra anh. Cũng như tất cả mọi người khác không mang dòng máu của anh, bà ấy quên anh ngay sau năm phút.

“Thôi được,” Wulf đầu hàng. “Tôi mai đưa bà ấy qua đây đi.”

Wulf tiến lại chỗ cầu thang dẫn xuống phòng anh nằm ở bên dưới tòa nhà. Giống như hầu hết các Thọ săn đêm, anh thích ngủ ở nơi này tránh hoàn toàn ánh nắng mặt trời. Đó là một trong số những thứ hiểm hoi có thể hủy hoại cơ thể bất tử của bọn anh.

Anh mở cửa, cũng chẳng thèm bật đèn trần bởi Chris đã thả sẵn một ngọn nến nhỏ trên bàn rồi. Đôi mắt Thọ săn cho phép anh nhìn xuyên bóng tối. Anh có thể nhìn trong tối rõ hơn con người nhìn trong ánh sáng ban ngày.

Cởi áo len ra, anh khẽ chọc vào mấy vết đạn bắn bên sườn. Đạn trượt nhẹ qua anh nên chỗ đó cũng lành rồi.

Vết thương hơi nhói nhưng không giết được anh, trong vài ngày nữa, nó sẽ chẳng còn là gì ngoài mấy vết sẹo nhỏ.

Anh lấy chiếc áo phong đen để chùi máu bên sườn rồi vào phòng tắm để rửa vết thương và băng bó.

Ngay khi đã lau rửa sạch sẽ và mặc quần bò xanh cùng áo phong trắng, Wulf bật dàn loa lên. Mấy bài hát cài đặt sẵn bắt đầu phát ra, đầu tiên là bài My Oh My của Slade. Anh cầm điện thoại không dây lên và bật máy tính để vào trang Thosan-dem.com cập nhật tin tức mới của anh cho những Thọ săn khác.

Canabrax thích tìm hiểu xem có bao nhiêu Daimon bị tiêu diệt mỗi tháng. Chàng chiến binh Sparta có khái niệm kì quặc là lũ Daimon tiến công có liên quan tới chu kì trăng.

Cá nhân anh thì cho rằng cậu ta rồi hơi thì có. Nhưng mà có kẻ bất tử nào như bọn anh lại không thể chứ.

Ngồi trong bóng tối, Wulf nghe lời bài hát vang lên.

Tôi tin vào cô gái ấy, hơi ôi. Chúng tôi chỉ cần ai đó để chuyện trò thôi mà.

Trái với mong muốn, lời nhạc thấp lên hình ảnh về ngôi nhà anh sống thời cổ đại, cùng với người phụ nữ mái tóc trắng như tuyết, mắt xanh như đại dương.

Anh không rõ vì sao anh vẫn còn nghĩ đến nàng sau bao thế kỉ như thế, nhưng rõ là vậy.

Anh hít thật sâu rồi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh cứ ở lại nông trại của cha và cưới nàng. Mọi người đều mong đợi chuyện đó.

Arnhild cũng vậy.

Nhưng Wulf đã khước từ. Ở tuổi mười bảy, anh muốn một cuộc sống khác hơn là làm một gã nông dân suýt ngày làm lụng để trả thuế cho lãnh chúa. Anh muốn phiêu lưu, muốn đánh trận.

Vinh quang.

Nguy hiểm.

Có lẽ nếu anh thực sự yêu Arnhild, nàng đã đủ sức níu giữ anh ở lại.

Và nếu vậy...

Hẳn là đầu óc anh cũng phát chán rồi.

Đúng là một tối chẳng ra sao. Anh cần thứ gì đó vui vẻ. Thứ gì khiến anh sôi máu lên.

Giống như cô nàng tóc vàng đậm nóng bỏng, khiêu khích mà anh bỏ lại trên phố.

Không giống Chris, lột đồ trước mặt phụ nữ lạ mặt không phải điều anh sợ hãi.

Hoặc ít ra trước đây anh chưa từng như thế. Chính tính cách đó đã dẫn anh tới số phận ngày hôm nay, nên suy cho cùng có lẽ Chris nói đúng.

Tìm kiếm một lối thoát khỏi suy nghĩ khó chịu ấy, Wulf bấm số của Talon và nhấn điều khiển để đổi sang bài bài ca Du mục của Led Zeppelin.

Talon bắt máy đúng lúc Wulf đăng nhập vào bảng tin nhắn cá nhân của trang Thosan-dem.com.

“Chào cô bé,” Wulf châm chọc, đổi sang dùng tai nghe để có thể vừa gõ bàn phím vừa chuyện trò. “Hôm nay tôi nhận được áo in chữ ‘Làm Việc Xấu Giá Rẻ Bèo’ cậu gửi rồi. Cậu chẳng vui chút nào và tôi đâu có chấp nhận giá rẻ. Thuê tôi tốn nhiều tiền lắm đấy.”

Talon giễu lại. “Cô bé? Tốt nhất cậu nên ngoan ngoãn đi không là tôi tới đó đá mông cậu đấy.”

“Lời đe dọa sẽ có trọng lượng hơn nếu như tôi không biết rõ cậu ghét cái lạnh tới mức nào.”

Talon cười khùng khục.

“Tối nay thế nào?” Wulf hỏi.

“Khoảng hai mét thôi.”

Wulf rên rỉ. “Cái trò đùa vớ vẩn đó chẳng vui hơn được chút nào sau mỗi lần tôi được nghe đâu.”

“Phải, nhưng tôi sống để chọc tức cậu mà.”

“Và cậu rất thành công đấy. Chris dạy cậu hả?”

Anh nghe tiếng Talon che điện thoại để gọi cà phê đen và bánh rán vòng.

“Thế là cậu đã ngoài rồi đấy hả?” anh hỏi khi người phục vụ đi khỏi.

“Cậu biết mà. Đang mùa Mardi Gras và Daimon.”

“Chết tiệt. Tôi nghe tiếng cậu gọi cà phê rồi đấy nhé. Cậu đang ăn không ngồi rồi chứ gì?”

“Im đi, Viking.”

Wulf lắc đầu. “Cậu thực sự cần một Hộ vệ.”

“Phải. Tôi sẽ nhắc cậu khi lần tới cậu than vãn về Chris và cái mồm của cậu ta.”

Wulf tựa lưng vào ghế khi đọc tin tức của bạn bè trên mạng. Anh cảm thấy an ủi khi biết rằng không chỉ có mình anh mới phát điên lên vì buồn chán sau mỗi lần kết thúc nhiệm vụ.

Vì Thợ săn đêm không thể tụ tập một chỗ, bởi họ sẽ hút cạn năng lượng của nhau nên mạng internet và điện thoại đã trở thành phương thức duy nhất giúp họ liên lạc và trao đổi thông tin.

Công nghệ đúng là do Chúa tạo ra cho họ.

“Trời ơi,” Wulf nói, “mình tôi thấy thế hay đêm thực sự càng lúc càng dài hơn?”

“Một số đêm dài hơn những đêm khác.” Anh nghe thấy tiếng ghế cọt kẹt qua điện thoại. Hẳn gã người Celt lại đang ngả ra sau để ngắm nhĩa cô nàng nào đó vừa đi ngang qua bàn cậu ta đây mà.

“Có chuyện gì khiến cậu buồn à?”

“Tôi không ngủ được.”

“Thì kiếm em nào đi.”

Anh khịt mũi bởi đáp án lập trình cho mọi câu hỏi của Talon. Tệ hơn là, anh biết cậu ta thực sự tin tình dục là thuốc chữa bách bệnh.

Nhưng rồi khi nghĩ tới cô gái ở hộp đêm, Wulf không chắc việc đó có đúng không.

Ít nhất là đêm nay.

Tuy nhiên, sau cùng thì, một đêm với người mà sẽ chẳng nhớ nổi anh nghe có vẻ không hấp dẫn lắm.

Chuyện như thế đã lâu rồi.

“Đó không phải vấn đề,” Wulf đáp khi đọc tin nhắn. “Tôi muốn đấu một trận ra trò. Ý tôi là, khi thật, lần cuối cùng cậu thực sự gặp được một tên Daimon biết đánh trả là khi nào? Máy kẻ tôi gặp tới nay còn chẳng động nổi vào tôi. Một tên còn kêu rên khi bị tôi đánh trúng nữa chứ.”

“Cậu nên mừng vì cậu hạ gục được chúng trước khi chúng làm thế với cậu.”

Có lẽ vậy...

Nhưng Wulf là người Viking và họ không nhìn nhận sự việc như đám người Celt.

“Cậu biết không, Talon, giết một Daimon chuyên đi hút linh hồn mà lại thiếu một trận đấu tử tế cũng như làm tình mà không có màn dạo đầu vậy. Chỉ phí thời gian mà lại không... ờ... thỏa mãn.”

“Đúng là một gã Viking thực thụ. Điều cậu cần, người anh em ạ, là một túp lều cỏ chứa đầy gái phục vụ và đám Viking sẵn sàng đấu nhau đến chết.”

Đúng vậy. Wulf nhớ lũ Daimon Spathi quá. Đám chiến binh cấp cao đó mới làm cuộc đấu thêm thú vị.

Chậc, theo cách nghĩ của anh thì là vậy.

“Máy tên tôi gặp tới nay chẳng biết đánh đám gì cả,” Wulf nói tiếp trong lúc cong môi. “Tôi chán cái kiểu ‘súng ống sẽ giải quyết mọi việc’ lắm rồi.”

“Cậu lại bị bắn à?” Talon hỏi.

“Bốn phát. Tôi thề... tôi chỉ ước sao gặp một gã như Desiderius. Tôi thích chơi một trận ‘được ăn cả ngã về không’ một lần.”

“Cẩn thận với những gì cậu ước đấy, không chừng tới ngay đây.”

“Tôi biết mà.” Theo cái cách Talon còn không hình dung nổi đâu. “Nhưng mà chết tiệt chứ, chúng không thể bỏ chạy và học cách chiến đấu như tổ tiên chúng đã làm, dù chỉ một lần thôi sao? Tôi nhớ những ngày xưa huy hoàng quá.”

Đầu đây bên kia im lặng một lúc khi Talon thở một hơi dài chậm rãi đầy tán thưởng.

Wulf lắc đầu. Chắc chắn lại có cô nào ở gần đó rồi.

“Nói cậu hay, tôi nhớ nhất là mấy cô nàng Talpina.”

Wulf nhú mày. Anh chưa từng nghe cụm từ đó. “Họ là ai?”

“Phải rồi, họ tồn tại trước thời cậu. Vào thời Trung cổ ấy, chúng ta từng có cả một tộc người tồn tại chỉ với mục đích chăm lo cho nhu cầu nguyên thủy của chúng ta.”

Thật tuyệt khi biết cậu bạn thân nhất của anh có bộ óc một chiều như vậy. Wulf sẵn sàng trả tiền để gặp cô gái nào có thể đánh bật gã người Celt khỏi lối sống phạm tục ấy.

“Trời ơi, họ mới tuyệt làm sao!” Talon tiếp tục. “Họ biết chúng ta là ai và họ vô cùng hạnh phúc khi được ngủ cùng chúng ta. Đám Hộ vệ đã đào tạo để họ biết cách thỏa mãn cậu.”

“Chuyện gì đã xảy ra với họ?”

“Khoảng một trăm năm trước khi cậu tái sinh, một thợ săn đêm đã vô tình yêu cô nàng Talpina của cậu ta. Không may cho tất cả những người còn lại, cô ta không qua nổi bài kiểm tra của Artemis. Nàng ta đã tức điên lên và dẹp bỏ tộc Talpina, sau đó thực thi mệnh lệnh tuyệt vời ‘các người chỉ được ngủ với họ một lần thôi’. Kinh khủng hơn, sau đó Acheron đã ra luật khác rằng ‘không bao giờ được đụng tới Hộ vệ’. Nói thật, cậu không gọi là sống cho tới khi cậu trải qua một đêm ra trò ở nước Anh thế kỉ thứ bảy.”

Wulf khịt mũi. “Đó chưa bao giờ là vấn đề với tôi.”

“Phải, tôi biết. Tôi ghen với cậu đấy. Trong khi tất cả chúng tôi cố sức kháng cự lại mấy cô nàng, đề phòng họ phản bội lại mình thì cậu lại cắt đuôi dễ dàng.”

“Tin tôi đi, Talon, không có gì hay đâu. Cậu sống một mình là do cậu chọn thôi. Cậu có biết kinh khủng thế nào khi chẳng ai nhớ được cậu trong năm phút sau khi rời đi không?”

Đó là điều duy nhất khiến Wulf buồn phiền trong kiếp đời này. Anh bắt tử, giàu sang.

Anh có mọi thứ.

Trừ một điều, nếu Christopher chết mà không có con, sẽ chẳng còn người nào trên Trái đất này sống mà nhớ được anh.

Một nghĩ kinh hoàng.

Wulf thở dài. “Mẹ của Christopher đã qua đây ba lần trong tuần chỉ để gặp người mà con trai bà ấy làm việc cho. Tôi biết bà ấy bao lâu rồi? Ba mươi năm ấy chứ? Đây là chưa tính hồi mười sáu năm trước khi tôi về nhà, bà ấy đã gọi cảnh sát vì cho rằng tôi đột nhập vào nhà mình.”

“Xin lỗi nhé cậu em,” Talon nói chân thành. “Ít ra cậu còn có chúng tôi và Hộ vệ nhớ ra cậu.”

“Phải, tôi biết. Ôn thánh thần vì công nghệ hiện đại. Nếu không tôi phát điên mất.” Anh im lặng mấy giây.

“Không phải tôi muốn đổi đề tài đâu, nhưng cậu có biết Artemis định chỉ định ai tới New Orleans để thế chỗ Kyrian không?”

“Nghe nói là Valerius,” Wulf ngờ vực đáp lại. “Artemis nghĩ gì thế không biết?”

“Chẳng rõ nữa.”

“Kyrian biết không?” Wulf hỏi.

“Vì lý do ai cũng rõ là gì, tôi và Acheron quyết định sẽ không nói với cậu ta rằng, người cháu trai, lại còn giống y đúc kẻ đã tử hình cậu ta, hủy hoại cả nhà cậu ta, sắp được chuyển về đây, cách nhà cậu ta chỉ một con phố. Không may là, tôi đoán cậu ta sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi.”

Wulf lắc đầu. Anh tưởng mọi chuyện với mình đã tẻ lắm rồi. Ít ra anh cũng không gặp vấn đề như của Kyrian hay Valerius.

“Trời ạ, dù là người hay không, Kyrian sẽ giết cậu ta nếu họ gặp nhau, mà hẳn là cậu không cần thêm chuyện đó vào lúc này.”

“Chứ sao nữa,” Talon kết luận.

“Vậy ai lo vụ Mardi Gras năm nay?” Wulf hỏi.

“Họ đang đưa Zarek tới đây.”

Wulf nguyên rủa khi nghe nhắc tới gã Thợ săn đến từ Faribanks, Alaska. Có tin đồn rằng tên cự nô lệ từng sát hại cả ngôi làng cậu ta phụ trách bảo vệ. “Tôi không nghĩ Acheron lại để cậu ta rời Alaska.”

“Phải, tôi biết, nhưng chính Artemis muốn vậy. Có vẻ như tuần này bọn tôi sắp sửa có cuộc họp mặt tâm thần... À mà khoan, chẳng phải đang mùa Mardi Gras sao?”

Wulf cười phá lên lần nữa.

Anh nghe Talon thở dài hạnh phúc.

“Cà phê tới rồi hả?” Wulf hỏi.

“Ừ.”

Wulf mỉm cười, ước sao anh cũng có thể tìm thấy niềm vui thú trong những thứ đơn giản như một tách cà phê.

Nhưng vừa lúc đó thì anh nghe tiếng Talon gầm lên, “Ồi trời.”

“Gì thế?”

“Cảnh báo bọn Daimon chả chót.” Talon nói như phỉ nhổ.

Wulf nhướn mày khi nghĩ về mái tóc vàng của Talon. “Này, cậu cũng chẳng không kém đâu, tóc vàng ạ.”

“Đập chết tôi đi, Viking. Nếu tôi mà khó tính hơn, tôi hẳn đã rất khó chịu rồi.”

“Tôi nghe cậu bây giờ cũng đủ khó chịu rồi đấy.”

“Không hề. Đây vẫn còn nhẹ thôi. Hơn nữa, cậu phải nhìn thấy mấy gã này cơ.” Talon bỏ qua chất giọng Celt của mình khi tưởng tượng ra lũ Daimon nói chuyện. Cậu ta nâng cao giọng lên mức bất thường. “Chào George Bánh Bao, hình như tao ngửi thấy mùi Thợ săn đêm đấy.”

“Ồi không, Dick,” lúc này cậu ta lại hạ giọng xuống hai quãng, “đừng tỏ ra khó chịu thế. Làm gì có Thợ săn đêm ở đây.”

Talon quay lại với giọng nâng cao. “Tao không biết nữa...”

“Chờ đã,” cậu ta tiếp tục, lần này là giọng trầm, hình như có mùi du khách với linh hồn... cực kì mạnh.”

“Cậu thôi đi được không?” Wulf cười phá lên.

“Nói về mấy đốm mực di động đấy,” Talon nói, sử dụng cụm từ ám chỉ lũ Daimon của Thọ săn đêm. Nó bắt nguồn từ vết bớt đen kì quái trên ngực đám Daimon khi biến đổi từ Apollite sang kẻ giết người. “Chết tiệt, tôi chỉ muốn một ngụm cà phê và ăn nốt cái bánh nhỏ bé.”

Anh nghe tiếng Talon chặc lưỡi. Rồi nghe tiếng cậu ta tự tranh luận ra tiếng. “Cà phê... Daimon... Cà phê... Daimon...”

“Có lẽ trong tình huống này nên chọn Daimon.”

“Phải, nhưng đây là cà phê vị chicory đấy.”

Wulf tặc lưỡi. “Talon muốn bị Acheron nướng chín vì đã không bảo vệ con người đây mà.”

“Tôi biết rồi,” Talon đáp lại với tiếng thở dài khó chịu. “Để tôi đi dẹp bọn chúng đã. Nói chuyện với cậu sau nhé.”

“Ừ, gặp cậu sau.” Wulf ngắt máy và tắt máy tính. Anh nhìn đồng hồ. Vẫn chưa tới nửa đêm.

Khỉ thật.

Vừa qua nửa đêm thì Cassandra, Kat và Brenda quay trở lại khu kí túc trường đại học. Họ thả Brenda chỗ khu nhà của cô ấy rồi lái xe quay trở lại căn hộ của hai người. Ra khỏi xe, cả hai tiến vào căn hộ hai phòng ngủ.

Kể từ lúc rời khỏi câu lạc bộ Inferno, Cassandra có cảm giác vương vẩn vô cùng ở sâu trong tâm trí, có vấn đề gì đó không đúng lắm thì phải.

Cô kiểm điểm lại toàn bộ sự việc ban tối trước khi đi ngủ. Cô đã lái xe tới hộp đêm cùng vài người bạn sau giờ tan học của Michelle, rồi họ dành cả tối để nghe ban nhạc Twisted Hearts và Barley.

Không có gì bất thường, ngoài việc Michelle gặp Tom.

Vậy thì tại sao cô lại cảm thấy rất... rất... kì lạ như vậy?

Cảm giác không thoải mái.

Không lý nào.

Xoa xoa lông mày, cô cầm cuốn văn học Trung cổ lên rồi cố hết sức lướt qua bản Beowulf² viết bằng tiếng Anh cổ.

Tiến sĩ Mitchell rất thích làm bẽ mặt những cô cậu sinh viên không chịu chuẩn bị bài trước giờ của ông ấy, vì thế Cassandra sẽ không tới lớp ngày mai khi chưa đọc xong bài này.

Cho dù nó có chán đến đâu chẳng nữa.

Grendel, nhai rào rào, rào rào,

Grendel, nhai rào rào, rào rào,

Con quái vật nhìn những người Viking trên thuyền,

Ai đó làm ơn đưa tôi quyển phân tích văn mẫu...

Ngay cả bài ca xuyên tạc cô nghĩ ra cũng không gợi lên nổi sự hứng thú.

Nhưng khi cô đọc những áng văn cổ, cô không ngừng tưởng tượng hình ảnh chiến binh cao ráo, mái tóc sậm màu với đôi mắt đen huyền và bờ môi đầy đặn, ấm áp.

Một chàng trai với sức mạnh vô song và bền bỉ.

Nhắm mắt lại, cô nhìn thấy anh đứng đó giữa khung trời lạnh giá, khoác lên mình chiếc áo choàng da đen dài, cái nhìn từ gương mặt anh toát lên vẻ...

Bại hoại.

Cô cố hình dung sao để hình ảnh rõ hơn, nhưng nó lại tan biến, để lại trong cô niềm nhức nhối khao khát anh.

“Có chuyện gì với mình thế nhỉ?”

Cassandra mở to hai mắt, ép bản thân đọc nốt tác phẩm.

Wulf khóa cửa phòng ngủ lại rồi lên giường nằm sớm - chỉ mới hơn bốn giờ. Chris đã ngủ từ lâu rồi. Ti vi cũng chẳng có gì, mà anh thì đã chán ngấy mấy trò chơi trên máy với các Thọ săn khác rồi.

Ít ra tối nay anh cũng còn được “giải trí” một lúc với lũ Daimon. Anh thở dài. Suốt mùa đông, chúng thường nghỉ lấy sức và tiến quân về phía nam, bởi lũ Daimon cũng không chịu nổi lạnh. Chúng ghét phải “tháo bọc” và rất khó chịu khi phải tấn công dân thường đang bọc trong từng lớp áo khoác và áo len dày sụ. Mùa xuân sẽ “sôi nổi” hơn, sau khi tuyết tan, nhưng trong lúc đó, đêm dường như dài hơn và các trận chiến ít ỏi và cách xa nhau đến đáng thương.

Có lẽ nếu anh có được giấc ngủ ngày ngon lành, tối mai anh sẽ thấy khá hơn.

Cũng đáng để thử.

Nhưng ngay khi anh chợp mắt, các giấc mơ lại lảng vảng tới bên anh. Anh nhìn thấy hộp đêm và cảm giác được bờ môi của cô gái xa lạ kề lên môi anh.

Cảm nhận bàn tay cô nắm chặt lấy anh...

Sẽ ra sao nếu lại được gặp một người tình nhớ ra anh?

Chỉ một lần thôi cũng được.

Làn sương mù kì lạ xoay vần như nuốt chửng lấy anh, và điều tiếp theo anh biết là anh đang nằm trên một chiếc giường xa lạ.

Wulf nhăn nhó bởi kích cỡ chiếc giường. Chỉ là một chiếc giường khổ vừa nên anh phải co chân lại để không thò ra ngoài.

Anh nhíu mày nhìn quanh căn phòng tối đen. Những bức tường trắng nổi bật treo những bức ảnh nghệ thuật. Có vẻ như cũng có chút hình ảnh quảng cáo trong đó.

Ẩn trong một bức tường gần chỗ cửa sổ là chiếc bàn với những ngăn kéo hình hộp, trên đó có một chiếc ti vi và dàn loa, một chiếc đèn hình trụ tinh thể lỏng đang tỏa nhiệt ở góc bàn, tạo nên những cái bóng kì quái hắt lên tường.

Lúc này anh mới nhận ra trên giường không chỉ có mình anh.

Còn có người khác nằm bên cạnh.

Wulf quan sát kĩ cô gái mặc váy dài bằng vải fla-nen hồng kiểu cách. Chiếc váy phủ kín thân thể cô trong khi cô nằm quay lưng lại với anh. Anh lật người cô lại và nhận ra mái tóc vàng sậm xoắn thành lọn được tết lại.

Anh mỉm cười khi nhận ra chính là cô gái ở hộp đêm. Anh thích giấc mơ này...

Nhưng không nhiều như anh thích vẻ mặt thanh thoát của cô.

Khác với bọn Daimon, anh không ngại “tháo bọc”.

Cơ thể anh lập tức khuấy động, anh ngả hẳn người cô ra và bắt đầu cởi cúc váy.

Ghi chú:

1. Tên tiếng anh là The Muppets - một sê-ri hoạt hình ăn khách của mỹ.
2. Thiên sử thi viết vào thế kỷ VIII, mô tả các chiến tích của vị anh hùng Beowulf.